

ΔΙΑΖΥΓΙΟ

1.-	ΓΑΜΟΣ-Συνοπτική εξέταση	σελ.
2.-	ΔΙΑΖΥΓΙΟ	
-	Ιστορικά	σελ.
-	Νέα ρύθμιση Ν.1329/18.2.83	
(1)-	Ισχυρός κλονισμός	σελ.
(2)-	Αυτόματο διαζύγιο	σελ.
(3)-	Αφάνεια	σελ.
(4)-	Συναινετικό διαζύγιο	σελ.
3.-	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ	σελ.
(1)-	Αποτελέσματα ως προς τους συζύγους	σελ.
(α)-	<u>Προσωπικά</u>	
	I. Έπωνυμο της γυναίκας	σελ.
	II. Συνόγκηση	σελ.
(β)-	<u>Περίουσιακά</u>	
	I. Διατροφή - Βασικοί κανόνες	σελ.
	(I)- Προϋποθέσεις από την πλευρά του υποχρέου	σελ.
	(II)- Προϋποθέσεις από την πλευρά του δικαιούχου	σελ.
	(III)- Αποκλεισμός ή περιορισμός της διατροφής	σελ.
	(IV)- Παύση του δικαιώματος διατροφής	σελ.
	(V)- Τρόπος καταβολής της διατροφής	σελ.
	(VI)- Υποχρέωση παροχής πληροφοριών	σελ.
	II. Αξίωση Συμμετοχής	σελ.
	III. Απόδοση προικίων	σελ.
	IV. Παύση κληρονομικού δικαιώματος	σελ.
(2)-	Αποτελέσματα ως προς τα ανήλικα τέκνα	σελ.
(3)-	Αποτελέσματα ως προς τους τρίτους	σελ.
4.-	ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ	σελ.

Δ Ι Α Ζ Υ Γ Ι Ο

Τό ζώνταγμα καθιερώνει καί προστατεύει τό θεσμό τοῦ γάμου ὡς θεμέλιο τῆς συντηρήσεως καί προαγωγῆς τῆς οἰκογενείας, γι' αὐτό ἄς ἐξετάσουμε πρῶτα τί εἶναι γάμος.

1.- Γάμος - Συνοπτική ἐξέταση

Κατά ἕνα παλαιό καί εὐρύτητα χρησιμοποιούμενο ὄρισμό τοῦ Ρωμαίου Νομοδιδασκαλοῦ Μοδεστίνου, γάμος εἶναι " ἡ ἔνωσις ἀνδρός καί γυναίκας καί συγγήρωσις τοῦ βίου παντός θελοῦτε καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία". Ὁ ὄρισμός αὐτός τονίζει ἰδιαίτερα τόν ἠθικό χαρακτήρα τοῦ γάμου καί τόν ξεχωρίζει καθάρ ἀπὸ ὁποιοδήποτε ὁστική δικαιοπραξία. Ὁ γάμος ἀποτελεῖ μίαν ἰδιαίτερη σύμβαση οἰκογενειακοῦ δικαίου μεταξὺ δύο ἑτεροφύλων προσώπων, μὲ τὴν ὁποία δημιουργεῖται ἡ κοινωνία βίου αὐτῶν καί διέπεται ἀπὸ ὀρισμένους κανόνες ἀναγκαστικοῦ δικαίου. Σκοπὸς τοῦ γάμου εἶναι ἀκριβῶς αὐτή ἡ συμβίωση τῶν δύο ἑτεροφύλων βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας καί ἀμοιβαιότητος.

Αὐτός λοιπὸν ὁ θεσμός τοῦ γάμου λύεται μὲ τὸν θάνατο καί τό διαζύγιο.

2.- Διαζύγιο

Ἱστορικά

Τό διαζύγιο ἦταν γνωστό καί κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ἵππηρχε εἰς τό δίκαιο τῆς Γόρτυνος καί εἰς τὴν ἀρχαία Ἀθήνα, ὅπου ἐπετρέπετο καί τό κοινὴ συναινέσει διαζύγιο.

Ὁ γάμος ἐτελεῖτο μὲ αὐστηρὸ θρησκευτικὸ τύπο καί ἐλθετο ἐπίσης μὲ θρησκευτικὰς διατυπώσεις. Ἡ ἀθάλαρτη λύση τοῦ ἦτο ἀξέβητα πρὸς τοὺς θεοὺς. Κατὰ μαρτυρία τοῦ Πλουτάρχου ὁ Ρωμύλος ἔκανε νόμο κατὰ τὸν ὁποῖο ὅποιος ἔλυε αὐθάλιστα τὸν γάμο ἐστερεῖτο μέρους τῆς περιουσίας του, ἡ ὁποία περιήρατο στὸ ἱερὸ τῆς χθονίας θεᾶς Δήμητρος.

Ἐάν ὅμως ἡ γυναίκα διέπραττε βαρὴ παραπτώματα, ὅπως ἐθεωροῦντο ἡ μοιχεία καί ἡ οἰονομία, ὁ ἄνδρας μποροῦσε νὰ διώξη τὴν γυναίκα του, γινόμενος δὲ καί δικαστὴς καί μποροῦσε νὰ ἀπαγγέλει τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου.

Στὴν Ρωμαϊκὴ ἐποχὴ οἱ γάμοι ἐλύοντο ἄνευ αἰτίας, διὰ τῆς μονομεροῦς θελήσεως τοῦ ἀνδρός.

-2-

Τό ίδιο ισχύει καί στίς Μουσουλμανικές χώρες.

Στό Βυζάντιο αρχικά ὁ γάμος ἐλύετο μέ ἀμοιβαία συναλ-
νεση τῶν συζύγων ἀλλά καί μονομερῶς εἴτε ἀπό τόν ἄνδρα εἴτε
ἀπό τήν γυναίκα χωρίς κανένα περιορισμό διότι δέν ὑπῆρχαν λό-
γοι διαζυγίου.

Ἐπὶ Κωνσταντίνου τό ἔτος 331 ὠρίσθησαν λόγοι διαζυγίου
ἐνεκα τῶν ὁποίων ἐπετρέπετο νά λυθῇ ὁ γάμος μονομερῶς.

Ἐπίσης ὁ θεσμός τοῦ διαζυγίου ἦτο γνωστός καί στήν
Παλαιά διαθήκη.

Ἄς ἀσχοληθοῦμε ὅμως μέ τά ισχύοντα σήμερα στήν Ἑλλάδα.

Διαζύγιο εἶναι ἡ, μέ δικαστική ἀπόφαση καί γιά ὁρισμέ-
νους λόγους πού προβλέπονται ἀπό τόν νόμο, λύση τοῦ γάμου ἐνῶ
ζοῦν καί οἱ δύο σύζυγοι.

ΝΕΑ ΡΥΘΜΙΣΗ Ν.1329/1983

Ὁ νέος νόμος 1329/18.2.1983 ἀκολουθώντας σύγχρονες ἀντι-
λήψεις περὶ διαζυγίου, καθιερώνει δύο γενικούς λόγους διαζυγί-
ου : τόν ισχυρό κλονισμό -ἄρθ.1439- καί τήν ἀφάνεια -ἄρθ.1440-

(1).- Ἰσχυρός κλονισμός -ἄρθρο 1439-

Ὁ κάθε ἕνας ἀπό τοὺς συζύγους μπορεῖ νά ζητήσῃ διαζύγιο
ὅταν οἱ μεταξὺ τους σχέσεις ἔχουν κλονισθεῖ τόσο ισχυρά, ὥστε
νά εἶναι ἀφόρητη ἡ περαιτέρω συμβίωση γιὰ τόν ἐνῶντα, δηλαδή
αὐτόν πού ἐπιθυμεῖ καί ζητεῖ τό διαζύγιο.

Ὁ λόγος ὅμως δέν ἐπιτρέπεται νά ἀναφέρεται ἀποκλειστικά
στό πρόσωπο τοῦ ἐνῶντα -διότι τότε τό δικαίωμα διαζυγίου
δέν δημιουργεῖται-. Πρέπει νά ἀναφέρεται στό πρόσωπο τοῦ
ἐναγομένου ἢ καί τῶν δύο συζύγων, ὅσχετα ἀπό ὑπαιτιότητα
π.χ. ἂν ὁ ἐναγόμενος κακοποιεῖ τήν ἐνάγουσα, ἀπό θάνατο
χαρακτῆρα, μπορεῖ ἡ ἐνάγουσα νά στηριχθῇ στήν παρ. 1 τοῦ
ἁρθρου 1439 γιὰ νά ζητήσῃ διαζύγιο. Ἀρκεῖ νά ἀποδεικνύε-
ται ὅτι δημιουργήθηκε τέτοιος κλονισμός, ὥστε ἡ ἐξακολουθεῖ-
ση τῆς συμβίωσης νά εἶναι ἀφόρητη γιὰ τήν ἐνάγουσα.

Ἐδῶ, ὁ ισχυρός κλονισμός ὡς λόγος διαζυγίου διαφέρει
ἀπό τόν κλονισμό τῆς ἐγγάμου σχέσεως τοῦ καταργηθέντος
ἁρθρου 1442 τοῦ Α.Κ. γιατί ὁ νέος νόμος δέν στηρίζεται πιά
στήν ἀρχή τῆς ὑπαιτιότητας ἀλλά ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀντικειμενι-
κοῦ κλονισμοῦ τῆς σχέσεως τῶν συζύγων.

Ὁ κλονισμός αὐτός ὅπως ὁρίζεται στήν παρ'2 τοῦ νέου
ἁρθρου 1439 τεκμαίρεται ἀπό τόν νόμο σέ περίπτωση διγαμίας ἢ
μοιχείας, ἐγκαταλείψεως τοῦ ἐνάγοντος ἢ ἐπιβουλῆς τῆς ζωῆς του
ἀπό τόν ἐναγόμενο. Στήν περίπτωση αὕτη ἡ ἀπόδειξη τοῦ ἐνῶν-
τος, τοῦ συζύγου δηλαδή πού ἔχει τό δικαίωμα διαζυγίου καί ἐπι-
θυμεῖ τό διαζύγιο, διευκολύνεται μέ τήν καθιέρωση τεκμηρίων
κλονισμοῦ τοῦ γάμου, δηλαδή ἀποδεικνύοντας αὐτά τὰ εἰδικά γε-
γονότα δέν χρειάζεται νά ἀποδείξει καί τόν κλονισμό.

Αὐτό ὅμως τό τεκμήριο εἶναι μαχητό δηλ. μπορεῖ ὁ

ἐναγόμενος - ὁ ἄλλος σύζυγος - νὰ ἀποδείξει τὸ ἀντίθετο, ὅτι δὲν ἐπακολούθησε κλονισμός τοῦ γάμου.

Πῶς κατανοητὰ, ὅταν ὁ σύζυγος ποὺ κάνει τὴν ἀγωγή δια-
ζυγίου ἐπικαλεῖται διγαμία ἢ μοιχεία τοῦ ἄλλου συζύγου καθὼς
καὶ ἐγκατελείψει αὐτοῦ ἢ ἐπιβουλὴ τῆς ζωῆς του ἀπὸ τὸν ἄλλο
σύζυγο, δὲν ἔχει κομὶδὶ ὑποχρέωση νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ γάμος κλο-
νίσθηκε, γιὰτὶ ὁ νόμος καθιερώνει τὸ ὡς ἔην τεκμήριο.

Ὁ ἄλλος ὅμως σύζυγος, ὁ ἐναγόμενος, μπορεῖ νὰ ἀνατρέφει
τὸ τεκμήριο οὗτο ἀποδεικνύοντας ὅτι δὲν ἐπακολούθησε κλονισμός
τοῦ γάμου, δοθεὶ π.χ. ἔγιναν ὅλα μὲ τὴν ἀνοχή ἢ προτροπὴ τοῦ
ἐνάγοντος ἢ γιὰτὶ ὁ ἐνάγων τὰ συγχώρεσε ἢ ὅτι δὲν ὑπάρχει δι-
γαμία ἢ κἀποὶος ἄλλος ἀπὸ τοὺς πῶς πᾶνω λόγους.

Ἄν ὅμως ὁ ἐναγόμενος δὲν ἐναντιωθεῖ τότε ἐνεργεῖ τὸ
τεκμήριο καὶ ἔτσι εἶναι δεδομένος ὁ ἀντικειμενικὸς κλονισμός
τοῦ γάμου.

Εὐκόλως λοιπὸν ὁ δίγαμος ἢ καὶ ὁ μοιχὸς σύζυγος, ποὺ συ-
νήθως στὰ ἑλληνικὰ δεδομένα εἶναι ὁ ἄνδρας, ὅταν ἐνάγεται γιὰ
διαζύγιο ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ ἀποδείξῃ στὸ δικαστήριο τὸ ἀντί-
θετο καὶ μάλιστα μὲ μάρτυρες ποὺ εἶναι τὸ πλεόν ὁμφύβολο στοιχεῖο

(2) Αὐτόματο διαζύγιο

Στὴν παρ. 3 τοῦ ἔδου ἄρθρου 1439 ὁρίζεται ὅτι ἐφ' ὅσον
οἱ σύζυγοι βρῶσκονται σὲ διδόταση συνεχῶς ἀπὸ τέσσερα -4- χρό-
νια τουλάχιστον, ὁ κλονισμός τεκμαίρεται ἀμέσῃτῃ δηλ. θεωρεῖται
ἀναμφισβήτητα ἀποδεδειγμένος καὶ παρέλκει κάθε ἄλλη ἀπόδειξη
τόσο γιὰ τὴν ὑπάρξιν του ὅσο καὶ γιὰ τὸν λόγο ποὺ τὸν προκάλεσε.
Ἐ' αὐτῇ μόνον τὴν περίπτωσηί τὸ διαζύγιο μπορεῖ νὰ ζητηθεῖ ἔστω
καὶ ἂν ὁ λόγος τοῦ κλονισμοῦ ἀφορᾷ ἀποκλειστικὰ τὸ πρόσωπο τοῦ
ἐνάγοντος, αὐτοῦ δηλαδὴ ποὺ ἐπιθυμεῖ τὸ διαζύγιο.

Ἔτσι ἐδῶ διαμορφώνεται μίᾳ μορφῇ ἰδιαιτέρου λόγου δια-
ζυγίου, τῆς τετραετοῦς διαστάσεως τῶν συζύγων, ποὺ λύνει τὸν
γάμο ὡς ἀντικειμενικῶς κλονισθέντα ἔστω καὶ ἂν ὁ κλονισμός
ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἐνάγοντος, ἐνὸς στὴν
περίπτωσιν τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ὅταν ὁ κλονισμός ὀφείλε-
ται ἀποκλειστικὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἐνάγοντος ὁ γάμος δὲν λύνεται
καὶ ἡ σχετικὴ ἀγωγή διαζυγίου ἀπορρίπτεται ὡς ἀβάσιμη.

Γιὰ νὰ μὴ ἐμποδίζονται προσπάθειες τῶν συζύγων γιὰ ἀπο-
κατάστασιν τῶν σχέσεών τους ἢ διδότησιν τῆς παρ. 3 τοῦ ἄρθρου
1439 προβλέπεται ὅτι μικρὲς διακοπὲς τῆς διαστάσεως ποὺ ἀποβλέ-
πουν σ' αὐτὴ τὴν ἀποκατάστασιν δὲν ἐμποδίζουν τὴν συμπλήρωσιν τῆς
τετραετίας καὶ ἐπομένως τῇ δημιουργίᾳ τοῦ ἀμέσῃτῃ τεκμηρίου.

Ἀεὶ δὲ ἐδῶ νὰ σταθοῦμε σὲ δύο σημεῖα ποὺ ἀφορῶν τὴν
περίπτωσιν αὐτὴν τοῦ κλονισμοῦ τοῦ γάμου ἕτερα ἀπὸ διδότησιν
τεσσάρων -4- τοῦλάχιστον χρόνων.

Ἄλλοτε καὶ ὁ κλονισμός τεκμαίρεται ἀπὸ τὸν γάμο καὶ ὁ ἐναγόμενος δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἐπακολούθησε κλονισμός τοῦ γάμου.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ ὁ ἐναγόμενος νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἐπακολούθησε κλονισμός τοῦ γάμου.

./.

Εἰς τὴν παρ. 3 καὶ
ἐν τῇ παρ. 4
διαζύγιο δὲν
ἐπιδέχεται ἀπόδειξιν
τῆς τετραετίας διδότησεως.

έκείνος πού ζητάει τό διαζύγιο άλλα ὁ ἄλλος- νά ἀνατρέψει-
τό τεκμήριο αὐτό, γι' αὐτό λέγεται καί ἀμόχνητο καί διακρίνε-
ται ἀπὸ τό ἄλλο τεκμήριο πού εἶναι μοχθητό.

Τό ἄλλο σημεῖο πού πρέπει νά τονισθεῖ εἶναι ὅτι μπορεῖ
αὐτό τό ἀμόχνητο τεκμήριο νά δῶναι σέ τελείως ἀπορρέοντα καί
μή ἀνεκτά ἀποτελέσματα. Π.χ ὁ σύζυγος, ἑκείνος πού ζητάει δια-
ζύγιο ἔφυγε ἢ ἔδιωξε τόν ἄλλο σύζυγο, ἢ κατ' ὁποιοδήποτε τρόπο
διέσπασε τήν ἔγγαμη συμβίωση ὑστερό ἀπὸ πολύ σκληρή δική του
συμπεριφορά, ἢ ὅποια δέν ταιριάζει στίς ἰδιαιτέρως υποχρεώσεις
του ὡς συζύγου, πού ἀπορρέουν ἀπὸ τόν κατ' ἐξοχή ἡθικό θεσμό
τοῦ γάμου.

Ἐπρεπε δηλαδή σ' αὐτή τήν περίπτωση τῆς σκληρῆς συμπερι-
φορῆς πού ἀποντίζεται συνήθως στούς ἄνδρες, νά ἔχει τό δικαίωμα
ὁ ἄλλος σύζυγος νά προβάλει σάν ἔνσταση κατὰ τῆς ἀγωγῆς δια-
ζυγίου τήν ἰδιαιτέρη σκληρότητα αὐτοῦ πού ζητάει τό διαζύγιο
καί σέ περίπτωση πού τήν ἀποδεικνύει νά ἀπορρίπτεται ἡ ἀγωγή
διαζυγίου σάν ἀβάσιμη.

Ἀκόμη πρέπει νά παρατηρηθεῖ ὅτι αὐτός ὁ ἰδιαιτέρος λόγος
τῆς τετραετοῦς διαστάσεως, ἀπὸ τήν ὅποια καί μόνο τεκμαίρεται
ἀμόχνητα ὁ κλονισμός, στήριζεται κατὰ βάση στόν νόμο 868/1979
ὁ ὅποτος καθιέρωνε ὡς λόγο διαζυγίου τήν ἐξαετή -6- διδσταση
τῶν συζύγων χωρίς ἔρευνα τῆς ὑπαιτιότητος. Ὁ νόμος αὐτός
ἦταν προσωρινῆς ἰσχύος καί ἐκδόψέ μερικῆς τότε ἀκράτες ὁρια-
κές καταστάσεις βραχυπρόθεσμα.

(2) Ἀφάνεια

Ἡ ἀφάνεια ὡς λόγος διαζυγίου ὅπως ὀρίζεται στό νέο
ἄρθρο 1440 ταυτίζεται ἀπόλυτα μέ τόν παλαιό λόγο διαζυγίου
περὶ ἀφανείας. Κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους μπορεῖ νά ζητήσει
καί νά πᾶρει διαζύγιο μέ μόνη τήν προϋπόθεση ὅτι ὁ ἄλλος σύ-
ζυγος ἔχει κηρυχθεῖ σέ ἀφάνεια σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῶν
ἁρθρων 40 καί ἐπ. ΑΚ.

Χρειάζεται γι' αὐτό δικαστική ἀπόφαση μετὸ ἀπὸ μίς δικοδι-
κασία χωρίς τήν ὅποια δέν ἀρχίζουν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀφάνειας

(4) Συναινετικό διαζύγιο

Ἐκτός ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λόγους διαζυγίου πού πρέπει
νά ἐξετασθοῦν κατ' ἀντιδικία καί βάσει αὐτῶν νά λυθεῖ ὁ γάμος
μέ δικαστική ἀπόφαση, ὁ νόμος προβλέπει στό ἄρθρο 1441 τό
συναινετικό διαζύγιο. Ὁ θεσμός τοῦ συναινετικοῦ διαζυγίου
δέν προβλεπόταν καθόλου στό παλαιό δίκαιο, ὅμως πρέπει νά
τονισθεῖ ὅτι οἱ σύζυγοι πού ἤθελαν νά χωρίσουν ἔκαναν εἰκονι-
κή δίκη μέ ψευδικούς λόγους, παρουσίαζαν φέλους ψευδομάρτυ-
ρες καί κατόρθωναν τελικὴ νά παίρνουν διαζύγιο μέ κοινή ὑπαί-
τιότητα. Αὐτό ἀπέτέλεσε μία ἀμφίλεκτη πραγματικότητα καί ἔως

μερικές φορές ήταν λυτρωτική λύση για τους νεκρούς γάμους αλλά άλλες φορές ήταν και αντικείμενο εκμεταλλεύσεως και εκβιασμού εκ μέρους του οικονομικά ισχυρότερου συζύγου.

Έτσι στα πλαίσια των μεταρρυθμίσεων προσπαθεί να εν δυνάμει καθιερώσει το συναινετικό διαζύγιο και σε άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, συγχρόνως δε και για κάλυψη αυτής της ως άνω κοινωνικής ανάγκης καθιερώθηκε και το συναινετικό διαζύγιο στη χώρα μας.

Η σκέψη στην οποία στηρήχθηκε το συναινετικό διαζύγιο όπως αναφέρεται και στην εισηγητική έκθεση του νόμου, είναι ότι ο γάμος δεν πρέπει και δεν μπορεί να διατηρείται όταν και οι δύο σύζυγοι θέλουν τη λύση του. Πρώτον, γιατί ο γάμος πρέπει να στηρίζεται στην κοινή επιθυμία για συμβίωση και όχι να επιβάλλεται σαν αναγκαστικό έργο από το νόμο και δεύτερον, γιατί η απόφαση των συζύγων να λύσουν το γάμο είναι στην πράξη ισχυρότερη από κάθε αντίθετο κανόνα δικαίου και επομένως είναι ήδη των καταστροφικών.

Το νέο άρθρο 1441 ΑΚ προβλέπει την ίδια διαδικασία έκδοσης του συναινετικού διαζυγίου.

Συγκεκριμένα ορίζει ότι όταν οι σύζυγοι συμφωνούν για το διαζύγιο μπορούν να το ζητήσουν με κοινή αίτησή τους που διкиδείται κατά την διαδικασία της έκδοσης δικαιοδοσίας δηλαδή με την πιο απλή δικαστική διαδικασία. Ο γάμος πρέπει να έχει διαρκέσει τουλάχιστον ένα χρόνο από της υποβολής της αίτησης, ή δε συμφωνία των συζύγων εκτός από την κοινή αίτηση πρέπει να δηλωθεί και στο δικαστήριο αυτόπροσώπως ή με ειδικό πληρεξούσιο και μάλιστα σε δύο συνεδριάσεις που να απέχουν ή μία από την άλλη τουλάχιστον 6 μήνες.

Αν η δήλωση γίνει με ειδικό πληρεξούσιο πρέπει αυτό να έχει εκδοθεί μέσα στον τελευταίο μήνα πριν από κάθε συνεδρίαση.

Αν από την πρώτη δήλωση περάσουν δύο -2- χρόνια και δεν γίνει η δεύτερη δήλωση, τότε η πρώτη παύει να ισχύει.

Σε περίπτωση που υπάρχουν ενήλικα τέκνα για να εκδοθεί το συναινετικό διαζύγιο πρέπει απαραίτητα να προσκομίζεται και έγγραφη συμφωνία των συζύγων που να συζητεί την επιμέλεια των παιδιών και την επικοινωνία με αυτά. Η συμφωνία όμως αυτή δεν δεσμεύει το δικαστήριο, το οποίο μπορεί να διατάξει διαφορετική ρύθμιση, σύμφωνα με το συμφέρον των παιδιών.

Ο νεοπαγής αυτός θεσμός του συναινετικού διαζυγίου μπορεί να υποστηριχθεί ότι υποβαθμίζει τον θεσμό του γάμου και τον μεταβάλλει από θεσμό κατ'έξοχήν ήθικο και προσωπικό γύρω από την σύμβαση έστικού δικαίου που μπορεί να λυθεί εύκολα χωρίς ουσιαστικές προϋποθέσεις και διατυπώσεις από τους συμβεβλημένους συζύγους. Κατ'έκταση μπορεί όμως να υποστηριχθεί ότι αντικείται και στο άρθρο 21 παρ. 1 του Συντάγματος.

ματος του 1975 κατά το οποίο ο θεσμός του γάμου κρίνεται ως θεμέλιο του οικογενειακού βίου και συντηρήσεως και προαγωγής του Έθνους. Μετοφέρθηκε δε κυρίως από το Γερμανικό και το Γαλλικό δίκαιο όπου εκεί όμως υπάρχουν άλλες παραδόσεις και άλλες κοινωνικές συνθήκες.

Ο θεσμός αυτός σίγουρα είναι σε βάρος της γυναίκας διότι ο οικονομικά ισχυρότερος άνδρας έχει την δυνατότητα να βυθιστεί ένα χρόνο γάμου να εκβιάσει την οικονομικά ασθενέστερη γυναίκα και να επιτύχει συναινετικό διαζύγιο, χωρίς δικαστική διδγνωση της υποθέσεως και με εύκολες τυπικές διαδικασίες.

Έτσι η όρχή της ισότητας των δύο φύλων δυναμιτίζεται και εύκολα κατοστροτρηγείται σε βάρος των γυναικών.

Θά έπρεπε ίσως να υπήρχε δυνατότητα συναινετικού διαζυγίου μετά από τρία -3- τουλάχιστον χρόνια γάμου ώστε να δίδεται η εύκαιρα στους συζύγους να προσαρμοσθούν στις απαιτήσεις της συμβιώσεως και να ξεπεράσουν με κοινή θέληση τα προβλήματα που συνήθως δημιουργούνται κατά το πρώτο διάστημα του γάμου.

Ο εύλογος αυτός χρόνος των τριών -3- ετών είναι ίσως άρκετός για να δοκιμασθεί η κατάσταση του κλονισμού, να εξακριβωθεί αν είναι επιπόλαιη ή σοβαρή και να διαπιστωθεί ότι η απόφαση των συζύγων είναι σταθερή.

3.- Αποτελέσματα διαζυγίου

Όταν η απόφαση διαζυγίου κατοστεί μετέκλητη επέρχονται αποτελέσματα τα οποία είναι ίδια ανεξάρτητα από τον τύπο του γάμου, το είδος του διαζυγίου κ.λ.π -ΑΚ νέο 1446-. Χαρακτηριστικό της νέας ρυθμίσεως είναι ότι τα αποτελέσματα του διαζυγίου αποσυνδέονται από την υπαιτιότητα όπως και οι λύσεις του διαζυγίου.

Εξιδιωτέρα :

(1) Αποτελέσματα ως προς τους συζύγους

(α) Προσωπικά

Ι. Επώνυμο της γυναίκας

Στους γάμους που είχαν τελεσθεί πριν από τον νέο νόμο και οι σύζυγοι δεν είχαν ρυθμίσει το επώνυμό τους κατά το νέο σύστημα, η γυναίκα μετά το διαζύγιο περιόριζεται στο οικογενειακό της επώνυμο. Δικαιούται όμως να χρησιμοποιεί και μετά το διαζύγιο το επώνυμο του συζύγου της, εφόσον απέκτησε με αυτό επαγγελματική ή καλλιτεχνική φήμη και δεν βλέπονται από την χρησιμοποίησή του σοβαρά συμφέροντα του συζύγου (άρ. 65 παρ. 2 διατ.-).

Με τόν νέο νόμο δέν έχει γίνει ρύθμιση γιά τούς γάμους ποδ έγιναν με τό καθεστώς αὐτοῦ καί ἡ γυναίκα ἀπέκτησε καί τό ἐπώνυμο τοῦ συζύγου της. Κατ'ἀναλογία ὁρθό εἶναι νά ἐφορμο-
σθεῖ ἡ ^{με} ρύθμιση καί στήν περίπτωση αὐτή. - Ὑπενθυμίζου-
με ἐδῶ ὅτι τῶν νέο νόμο ἡ γυναίκα διατηρεῖ καί με τόν γάμο
της ὑποχρεωτικό τό οἰκογενειακό της ἐπώνυμο-.

II. Συνολικὴ ἀρθ. 1386-

Ἀφ' οὗτου ἡ ἀπόφαση περὶ διαζυγίου κατοστή ἀμετάκλη-
τη παύει καί ἡ ὑποχρέωση τῶν συζύγων γιά συνολικὴν.

(β) Περὶ οὐσιαστικῶς

I. Διατροφή

Ἡ διατροφή ρυθμίζεται ἀπὸ τὰ ἄρθρα ΑΚ 1442, 1443, 1444, 1445. Ἡ διατροφή μετὰ τό διαζύγιο ἀποσυνδέ-
εται ἀπὸ τό θέμα τῆς ὑπαιτιότητος. Προϋποθέτει γενι-
κά τὴν ἀνικανότητα τοῦ ἑνὸς συζύγου νά ἐξασφαλίσαι
μόνος του τὴ διατροφή του ἑαυτοῦ καί καταναλίσκοντος
τό κεφάλαιο τῆς περιουσίας του.

Τό δικαίωμα διατροφῆς καθιερώνεται μόνο ὅταν
δικαιολογεῖται ἀπὸ κοινωνικοὺς λόγους χωρὶς δ
πρῶην σύζυγος νά μένει ἀβοήθητος σέ περίπτωση
ἀνάγκης ἄλλῃ καί νά μὴ περυνθεῖ τὴν ὑπόλοιπην ζωὴν
τοῦ ζῶντος παρυσιτικῶς σέ βόρος τοῦ ἑλλου.

Βασικοὶ κανόνες τῆς διατροφῆς εἶναι οἱ ἑξῆς :

- Ὑποχρέωση διατροφῆς ἔχουν καί οἱ δύο πρῶην σύζυγοι.

- Ἡ ὑποχρέωση διατροφῆς κατὰ κανόνα δέν προϋποθέτει
ὑπαιτιότητα τῶν πρῶην συζύγων. Τοῦτο εἶναι ἔκρηση
συνέπειαν τῶν διατάξεων περὶ διαζυγίου, τό ὁποῖον
ἀποδεσμεύεται ἀπὸ τὴν ὑπαιτιότητα.

- Ἡ ὑπαιτιότητα δοκεῖ ἐπιρροή κατ'ἐξάλρεση στήν
ἐπίδικασιν διατροφῆς.

- Παρέχεται ἡ δυνατότητα στὸν δικαστὴ νά ἐπιδικάσῃ
διατροφή καί γιά λόγους ἐπεικίας ὅταν οἱ συγκεκρι-
μένες συνθήκες τό ἐπιβάλλουν.

(I) Προϋποθέσεις διατροφῆς ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ὑποχρέου

Ὁ ὑποχρέος σύζυγος ἀπαιτεῖται νά ἔχει οἰκονομική
δυνατότητα.

Τὴν ὑπαρξὴ οἰκονομικῆς δυναμότητος κρίνει τό δικαστή-
ριο.

Δέν γεννᾶται ἀξίωση διατροφῆς ὅταν ὁ ὑποχρέος ἐν
ῥῆσιν καί τῶν λοιπῶν ὑποχρεώσεών του, δέν εἶναι σέ θέσιν
νά τὴν δώσει χωρὶς νά διακινδυνεύσει ἡ δική του δια-
τροφή - ΑΚ νέο 1487 σέ συνδ. με νέο 1443.

(II) Προϋποθέσεις διατροφής από την πλευρά του δικαιούχου

Για να γεννηθεί αξίωση διατροφής πρέπει ο ξένος από τους πρώην συζύγους -δικαιούχος - να μη μπορεί να εξασφαλίσει την διατροφή του από τα εισοδήματά του ή από την περιουσία του - ΑΚ ν. 1442-.

Η αξίωση διατροφής γεννιέται εφόσον συντρέχουν διαζυγικά και οι ακόλουθες προϋποθέσεις :

-α- "Αν ο δικαιούχος, κατά την έκδοση του διαζυγίου ή κατά το τέλος των χρονικών περιόδων που προβλέπονται στις επόμενες β και γ περιπτώσεις, βρίσκεται σε ηλικία ή σε κατάσταση υγείας που δεν επιτρέπει να αναγκασθεί να αρχίσει ή να συνεχίσει την άσκηση κατάλληλου επαγγέλματος ώστε να εξασφαλίζει από αυτό την διατροφή του.

Η αξίωση υπάρχει για το διάστημα που διαρκεί η κακή κατάσταση της υγείας του.

-β- "Αν ο δικαιούχος έχει την επιμέλεια τέκνου και γι' αυτό το λόγο εμποδίζεται στην άσκηση καταλλήλου επαγγέλματος προς βιοπορισμό.

Η προϋπόθεση αυτή δεν είναι απαραίτητο να υπάρχει κατά την έκδοση του διαζυγίου και ισχύει για το χρονικό διάστημα της επιμέλειας καθώς και για το μέρος και το χρονικό διάστημα που η επιμέλεια εμποδίζει την άσκηση καταλλήλου επαγγέλματος.

"Αν κατά την λήξη της επιμέλειας υπάρχει η -α- προϋπόθεση δηλ. ο δικαιούχος βρίσκεται σε ηλικία ή σε κατάσταση υγείας που δεν του επιτρέπουν να εργασθεί εξακολουθεί να υπάρχει και η αξίωση διατροφής.

-γ- "Αν ο δικαιούχος δεν βρίσκει σταθερή κατάλληλη εργασία ή χρειάζεται κάποια επαγγελματική εκπαίδευση και στις δύο όμως περιπτώσεις για ένα διάστημα που δεν μπορεί να ξεπεράσει τα τρία χρόνια από την έκδοση του διαζυγίου. "Αν κατά τη λήξη της τριετίας συντρέχει η -α- προϋπόθεση εξακολουθεί να υπάρχει η αξίωση διατροφής.

-δ- "Αν κατά την έκδοση του διαζυγίου επιβάλλεται η διατροφή από λόγους επιεικούς.

(III) "Αποκλεισμός ή περιορισμός της διατροφής

Στο νέο άρθρο 1444 παρ. 1 αναφέρονται ένδεικτικά τρεις λόγοι που μπορούν να δικαιολογήσουν τον αποκλεισμό ή τον περιορισμό του δικαιώματος διατροφής : η μικρή χρονική διάρκεια του γάμου, η υπαιτιότητα για το διαζύγιο και η θεληματική πρόκληση της άρρωστας.

Ἀερίζει νά σημειωθεῖ ἐδῶ ὁ δεύτερος λόγος, ἡ ὑπαιτιότητα, ἐνῶ δέν ἀποτελεῖ προϋπόθεση τοῦ διαζυγίου καί τῆς ὑποχρέωσης γιά διατροφή, ὑπάρχει ὡς λόγος ἀποκλεισμοῦ ἢ περιορισμοῦ τοῦ δικαιώματος γιά διατροφή.

Δηλαδή κι' ἂν ἀκόμη συντρέχουν ὅλοι οἱ ὡς ἔνω λόγοι τοῦ ἄρθρου 1442 ποῦ θεμελιώνουν δικαίωμα διατροφῆς τοῦ διαζευχθέντος συζύγου, δέν θά δικαιεῖται αὐτός καμιάς διατροφῆς στήν περίπτωση ποῦ ὁ ἄλλος ἐπικαλεσθεῖ καί ἀποδείξει ὑπαιτιότητα τοῦ δικαιούχου γιά τή λύση τοῦ γάμου τους, δηλαδή παραπτώματα τοῦ δικαιούχου τέτοια ποῦ δέν ἀσκοῦν μέν ἐπίδραση στήν ἔκδοση τοῦ διαζυγίου ἀλλῶ ἀποκλείουν τό δικαίωμα διατροφῆς.

(IV) Παύση τοῦ δικαιώματος διατροφῆς

Κατά τό νέο ἄρθρο 1444 παρ. 2 τό δικαίωμα διατροφῆς παύει ἂν ὁ δικαιούχος ξαναπαντρευτεῖ ἢ ἂν συζεῖ μόνιμα μέ κάποιον ἄλλον σέ ἐλεύθερη ἔνωση. —Πορεῖ ὅμως νά συμφωνηθεῖ καί συνέχισι τῆς διατροφῆς ἔγκυρα. ΑΚ νέο 1443 ἐδ. γ—

Ἡ διάταξη αὕτη σαφῶς εἶναι σέβδρος τῆς γυναίκας διδοί τή εὐκόλῃ λύσεως τοῦ γάμου διά διαζυγίου δόηγετ τήν εὐρισκομένη χωρίς προστασία γυναίκα καί μὴ δυνάμενη νά προχωρήσει σέ νέο γάμο λόγω ἡλικίας, οικονομικῆς ἀδυναμίας κ.λ.π. στήν ἀνάγκη δημιουργίας ἐλεύθερης συμβίωσης. Ὁ ὑπόχρεος γιά διατροφή πρώην σύζυγος παραβλοῦθετ τήν ζωή τῆς πρώην συζύγου του καί στόν κατάλληλο χρόνο κάνει χρησῆ αὐτῆς τῆς καταστάσεως προκειμένου νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τό βάρος τῆς διατροφῆς, ἔστω καί ἂν ὁ σύζυγος δέν εἶχε τήν εὐθὺνη γιά τό διαζύγιο.

Τό δικαίωμα διατροφῆς δέν παύει μέ τόν θάνατο τοῦ ὑποχρέου. Δηλαδή στήν περίπτωση αὐτῇ τό δικαίωμα γιά διατροφή ὑπάρχει καί ἀσκεῖται ἔναντι τῶν κληρονόμων τοῦ ὑποχρέου εἴτε καλοῦνται αὐτοί μέ διαθήκη τοῦ ὑποχρέου εἴτε κατῶ τήν ἀέση —σειρά— τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικῆς διαδοχῆς.

Στήν περίπτωση ποῦ ὑπάρχει διαθήκη ὑπόχρεοι νά καταβάλλουν τήν διατροφή εἶναι οἱ μέ αὐτήν ὀριζόμενοι κληρονόμοι —τιμηθέντες— ἔστω καί ἐξωτικοί, δηλαδή μὴ συγγενεῖς.

Στήν περίπτωση ποῦ δέν ὑπάρχει διαθήκη οἱ ὑπόχρεοι γιά τήν καταβολή τῆς διατροφῆς ὀρίζονται σύμφωνα μέ τόν νόμο:

Τό δικαίωμα διατροφῆς παύει ὅμως μέ τόν θάνατο τοῦ δικαιούχου ἐκτός ἂν ἀφορᾷ παρελθόντα χρόνο ἢ ὁδοίς ἀπαιτητέσ κατῶ τόν χρόνο τοῦ θανάτου ὅποτε εἶναι στοιχεῖ τῆς κληρονομίας αὐτοῦ.

Τυχόν έκδικασθεύσες θμως απαιτήσεις γιὰ χρόνο μετό-
τὸν θάνατό του δὲν εἶναι απαιτητές καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι
στοιχείο τῆς κληρονομίας του. Δηλαδή ἂν ἔχει ἐπιδικασθεύ-
μιὰ διατροφή γιὰ δέκα χρόνια καὶ ὁ δικαιούχος ἀποβιώσει
στὰ τέσσερα χρόνια γιὰ τὸ ὑπόλοιπο δίδστημα τῶν ἑξή χρό-
νιων δὲν ὑπάρχει ἀπώλεια τῶν κληρονομίων του.

(V)

Τὸ πρὸς ἐκτελέσει τῶν διατροφῶν
Στὸ ἄρθρο 1443 προβλέπεται ἡ προκαταβολὴ τῆς διατρο-
φῆς σὲ χρήμα καὶ ἢ μὴν. Μπορεῖ θμως νὰ καταβῇ καὶ
ἐφάπαξ ἂν οἱ πρῶν σύζυγοι συμφωνοῦν σ' αὐτὸ ἐγγράφως ἢ
μὲ ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου ἂν συντρέχουν ἰδιαίτεροι λόγοι.

(VI)

Ἑποχρέωση παροχῆς πληροφοριῶν

Ἡ μεγαλύτερη δυσκολία στὸν δίκαιο καθορισμὸ τοῦ ὅπου
τῆς διατροφῆς προερχόταν ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τοῦ δικαιούχου
νὰ συγκεντρώσει στοιχεῖα καὶ ἀποδεικτικὰ μέσα γιὰ τὰ εἰ-
σοδήματα τοῦ ὑποχρέου. Ἀλλὰ καὶ τοῦ δικαιούχου τὰ εἰσοδή-
ματα πρέπει νὰ εἶναι γνωστά στὸν ὑπόχρεο γιὰ νὰ κριθεῖ
ἂν ὑπάρχει τὸ στοιχείο τῆς ἀπορίας τοῦ δικαιούχου.

Γιὰ νὰ περιορισθοῦν οἱ δυσκολίες αὐτές καθιερώθηκε
μὲ τὸν ἐν ἄρθρο 1445 ὑποχρέωση παροχῆς πληροφοριῶν γιὰ τὰ
εἰσοδήματα τοῦ ἐνὸς συζύγου στὸν ἄλλο. Ἡ ὑποχρέωση αὕτη
δὲν ἀναφέρεται μόνον στοὺς πρῶν συζύγους ἀλλὰ καὶ στὰ
πρόσωπα καὶ στὶς ἀρχές ποὺ κατέχουν στοιχεῖα γιὰ τὸ θέμα
αὐτό. Οἱ πληροφορίες αὐτές παρέχονται ἀπὸ τὰ Δημόσια
Ταμεῖα, Ἑφορίες, Ἐργαζόμενες κλπ. Ὑστερα ἀπὸ αἴτηση ἐνός
ἀπὸ τοὺς πρῶν συζύγους, ἡ ἀπορία διαβιβάζεται μὲσω τοῦ
ἀρμοδίου Εἰσαγγελέα.
Βεβαίως, ἡ ἐξασφάλιση τῆς διατροφῆς τοῦ πρῶν συζύγου
δὲν καλύπτεται ὅλες τὲς ἀνάγκες ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὸ
διαζύγιο καὶ κυρίως ὅταν διευκολύνεται τόσο πολὺ ἡ χορή-
γησή του μὲ τὸν νέο νόμο.

Μία σοβαρὴ ἀνάγκη ἦταν ἡ κάλυψη τῆς ἱατροφαρμακευτι-
κῆς περίθαλψης τοῦ πρῶν συζύγου ποὺ δὲν εἶχε δική του
ἀσφαλιστικὴ κάλυψη καὶ στηριζόταν στὴν ἀσφάλιση τοῦ ἄλλου
συζύγου. Αὐτὸ ἔθιγε κυρίως τὲς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες κατὰ
τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ δὲν εἶχαν ἐργασία μὲ ἀμοιβή - ὥστε
νὰ ἐξασφάλιζαν δική τους περίθαλψη ἀλλὰ, ἀσχολούμενες μὲ
τὰ οἰκιακά, καλύπτονταν ἀπὸ τὴν ἀσφάλιση τοῦ συζύγου τους.
Τὸ κενὸ αὐτὸ καλύφθηκε μὲ τὸν νόμο 1469/84 καὶ ἔτσι ὁ
ἀνάσφαλιστος σύζυγος - ἄνδρας ἢ γυναῖκα - ἔχει δικαίωμα
γιὰ νοσοκομειακὴ καὶ ἱατροφαρμακευτικὴ περίθαλψη ὡς ἄμε-
γιστ ἀσφαλισμένος, στὸν ἀσφαλιστικὸ φορέα ποὺ ἦταν ἀσφαλι-
σμένος ὁ ἄλλος σύζυγος κατὰ τὸν χρόνον ποὺ λύθηκε ὁ γάμος.

Ἄλλο σοβαρὸ πρόβλημα εἶναι ἡ σόνταξη τῶν διαζευγμέ-
νων γυναικῶν ἢ τῶν διαζευγμένων θυγατέρων κλπ.

./.

II.- Άξίωση συμμετοχής

Σε περίπτωση διαζυγίου (ή θανάτου ή άκρω-
σεως γάμου ή διαστάσεως πάνω από τρία-3- χρόνια -
κάθε σύζυγος έχει δικαίωμα συμμετοχής στην περιου-
σία που απέκτησε ο άλλος κατά την διάρκεια του
γάμου.

Η συμμετοχή αυτή είναι ανάλογη με το ποσό που
μπορεί να απέξει ο άλλος που συνέβαλε στην αυ-
ξηση της περιουσίας του άλλου συζύγου.
Στην αύξηση της περιουσίας υπολογίζεται αποτιμώμε-
νη και η εργασία στο σπίτι και η ανατροφή των παι-
διών.

Δέν χρειάζεται απόδειξη για το 1/3 της περιουσίας.
Ο νόμος έδω καθιερώνει την συμβολή κατά τεκμήριο,
την θεωρεί δεδομένη.

Τό τεκμήριο όμως αυτό είναι μαχητό.

Μπορεί να αποκλεισθεί ο άλλος σύζυγος του 1/3
της περιουσίας στον άποδειχθεί από τον άλλο σύ-
ζυγο ότι δέν συνέβαλε στην αύξηση της περιουσίας
ή συνέβαλε λιγώτερο από το 1/3.

Έδω προκύπτει ένα τεράστιο πρόβλημα που δέν έχει
άκρη λυθεί νομολογιακά. Δηλ. δέν έχει ξεκαθα-
ρισθεί εάν η άξίωση συμμετοχής μετά τό διαζύγιο
φορά και τους γάμους οι όποιοι λήθηκαν μέν μετά
την ίσχύ του νέου νόμου 1329/1983 αλλά είχαν τε-
λεσθεί πρό της ίσχύος του νόμου αυτού.

Η πιο σωστή γνώμη είναι ότι, σύμφωνα και
μέ τό πνεύμα των διατάξεων του νόμου τούτου και
την Συνταγματική άρχή περί ίσότητας, οι ύφιστάμενοι
γάμοι κατά τον χρόνο έναρξεως του νόμου αυτού πρό-
πει να ρυθμίζονται από τις διατάξεις του νέου νό-
μου και τούτο για να μή διακρίνονται οι γάμοι σε
δύο κατηγορίες δηλ. σ'αυτούς που έγιναν πρό του
νόμου και σε κείνους που έγιναν μετά.

Τή διαφοροποίηση δέ αυτή ούτε ο Συνταγματικός
ούτε ο κοινός Νομοθέτης ήθελε.

Άλλο τό θέμα των γάμων που λήθηκαν πρό της ίσχύος
του νόμου.

III.- Άπόδοση προικών -Άρθρο 56 μεταβ. διατ.-

Οι προίκες που έχουν συσταθεί κατά την
έναρξη ίσχύος του νόμου απόδίδονται μετά τό δια-
ζύγιο στην γυναίκα. Η γυναίκα αποκτά αυτοδικαίως
τό πλήρες δικαίωμα στη προίκα δηλ. επιστρέφεται
στην γυναίκα ή προίκα όταν είχε ως αντικείμενο
κίνητα ή κίνητα πράγματα που διασώζονται στην
περιουσία του συζύγου. Προίκα μέ άκίνητα
χρήματα δέν επιστρέφεται.

IV.- Πάση κληρονομικού δικαιώματος -Άρθ. 785-

Δέν υπάρχει μετά τό διαζύγιο κληρονομικό δικαίωμα
ἐξ ἀδισθέτου ἢ νόμιμης μοίρας.

(2) Ἀποτελέσματα ὡς πρός τά ἀνήλικα τέκνα

Καί μετά τό διαζύγιο οἱ γονεῖς ἐξακολουθοῦν
νά ἔχουν τήν γονική μέριμνα τῶν ἀνηλίκων τέκνων τους.
Ἡ ἀσκηση ὅμως τῆς γονικῆς μέριμνας ρυθμίζεται ἀπό
τό δικαστήριο (ΑΚ νῶ 1513)

(3) Ἀποτελέσματα ὡς πρός τοῦς τρίτους

Μέ τό διαζύγιο ὁ γάμος θεωρεῖται καί ὡς πρός
τοῦς τρίτους ὡς μή ὑπάρχων. Ἡ συγγένεια ὅμως ἐξ
ἀγχιστείας ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει καί μετά τή λύση
τοῦ γάμου ἀπό τόν ὁποῖο δημιουργήθηκε -ΑΚ νῶ 1464-

-4- Συμπέρασμα

Ἀπό ὅλα τά ἑνωτέρω προκύπτει ὅτι ἡ διαδικασία
τοῦ διαζυγίου εἶναι πλέον ἀπλουστερή ὑπόθεση.

Ἀλλά ὅσο πρέπει νά ἐνδιαφερόμαστε γιά τήν ὁμαλή
διάλυση τῶν ἀποτυχημένων γάμων ἔτσι ὥστε ὁ ἄνθρωπος
νά ξαναβρῇ τήν ἐλευθερία του ὅταν ἀπό τόν γάμο
δέν ἀπομένουν παρά τά καταπιεστικά δεσμά, ἄλλο τό-
σο καί περισσότερο καί πρωταρχικῶς πρέπει νά φροντί-
ζουμε ὥστε νά φθάσουμε στό γάμο κατάλληλα προετοι-
μασμένοι γιά νά μπορέσουμε νά ἐκπληρώσουμε τοῦς
σκοποῦς τῆς οἰκογένειας.

Δέν θά ἦταν ἴσως βαρὺ νά τολίσω ὅτι κατὰ κάποιον
τρόπο οἱ διατάξεις περί διαζυγίου ἄλλῃ καί οἱ ἄλλες
διατάξεις τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου ἀρῶνουν περιθώ-
ρια γιά τήν δημιουργία μιᾶς νέας μορφῆς οἰκογένειας,
μιᾶς οἰκογένειας ἀρκετά χαλαρῆς καί ἐξένης πρός τήν
μορφή ἐκείνης τῆς οἰκογένειας μέσα στήν ὁποία ἔχουν
μεγαλώσει γενεές Ἑλλήνων πού μεγαλοῦρησαν.

Γι' αὐτό σέμῃς τοῦς δημιουργοῦς τῆς σημερινῆς
οἰκογένειας πέφτει τό μεγάλο βάρος νά τήν ὀδηγήσου-
με στήν σωστή λειτουργία της. Νά προπαιθήσουμε νά
συγκεράσουμε τίς προοδευτικές καί σύγχρονες διατά-
ξεις τῆς νομοθεσίας περί ἰσότητας τῶν δύο φύλων
μέ τίς παραδοσιακές ἀρχές τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογένει-
ας πού στηρίζονται στίς ἑννοίες τῆς Πατριᾶς, τῆς
θρησκείας, τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ.

Ἐκφράζω τήν ἐλπίά νά παίρνουμε ὅλοι μας ἀπό
τό χθές ὅ,τι καλό μᾶς διαφύλαξε, νά τό ἔχουμε στό
σήμερα καί μ' αὐτό νά προχωροῦμε σταθερά στό αὔριο.

